

Co-moștenitori cu Hristos

29 aprilie 2008

Gili Cârstea

Trei ani petrecuți în pustiul Arabiei a fost timp suficient pentru apostolul Pavel să se întrebe cum a fost posibil ca el și colegii lui de facultate să nu priceapă că Isus din Nazaret a fost Mesia Cel prezis de Moise. A derulat istoria până la epuizare, căutând să vadă cum a deviat concepția despre Mesia de la declarația categorică a lui Moise – “Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine” – la părerea populară că Mesia trebuie să fie un trimis din cer, însoțit de slava divină, și urmărind să facă din Israel “capul și nu coada.”

Pavel a fost primul care a înțeles că Hristos a fost al doilea Adam, din sămânța lui David după trup, și că El a fost un templu al Duhului Sfânt, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. De aceea când scrie evreilor, un popor tobă de Carte, el începe prin declarația magistrală că Hristos a fost un membru al familiei umane, pe care Dumnezeu L-a ridicat la cel mai înalt rang în familia Sa universală, adoptându-L în locul Fiului Său pierdut și oferindu-I tronul rămas astfel vacant.

Șocant – și pentru ei, și pentru noi.

Pentru ei, deoarece el era un fiu de tâmplar de țară, nu un mesager divin, din familia zeilor “a căror locuință nu este printre muritori,” așa cum spuneau savanții babilonieni odată (Dan 2:11).

Pentru noi, deoarece biserica pare mai dispusă să creadă concepția babiloniană, nutrind ideea că Mesia a fost a doua Persoană a dumnezeirii, care pentru o scurtă perioadă de timp a luat un corp omenesc, apoi S-a întors pe tronul pe care l-a părăsit.

Mărgăritarele din scrierile lui Pavel descoperă un Hristos cu totul diferit de cel predicat astăzi. El spune că Hristos a fost adoptat în familia regală a lui Dumnezeu, că a moștenit un nume și un tron care nu erau ale Lui, și că a fost instalat la cârma universului deoarece “a iubit neprihănirea și a urât nelegiuirea.” Ascultați:

“După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile” (Evr 1:1-2).

Notați schimbarea modului de lucru: În trecut a vorbit prin prooroci, acum a vorbit prin Fiul Său Isus Hristos, pe care L-a pus moștenitor. Dacă Pavel credea că Isus din Nazaret este a doua persoană a Dumnezeirii, Cel preexistent și egal cu Dumnezeu din veșnicii, ce anume putea moșteni El? Deja tronul, autoritatea și împărăția erau ale Lui, nu trebuiau moștenite. Moștenirea este pentru urmași, atunci când posesorul bunurilor respective a trecut în neființă.

Unii sunt contrariați de expresia “și prin care a făcut și veacurile.” Este normal să creadă că aici se vorbește despre Cuvântul existent din veșnicii, deoarece ei nu înțeleg faptul că timpul este o creație generată de aberația care apăruse în univers. Ființe care de drept trebuiau să dispară instantaneu în neființă, în moartea a doua, au trebuit păstrate în viață spre a se clarifica acuzațiile aduse împotriva guvernării divine. Astfel, timpul a fost creat prin slujba și misiunea Omului Isus Hristos. El este făuritorul veacurilor, deoarece a fost dispus să lege în El omenirea căzută, cu natura lui Dumnezeu. Omenescul și divinul au fost unite în El, și astfel omenirea poate fi adusă din nou în sânul familiei divine.

Pavel continuă demonstrația:

“El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evr 1:3-4).

Aici se spune că Isus este oglindirea slavei lui Dumnezeu, nu a Lui personal, a ființei lui Dumnezeu, și are acces la puterea lui Dumnezeu, nu a Lui personal, așa cum Domnul a susținut toată viața Lui aici printre noi.

De ce spune Pavel că Hristos a ajuns “cu atât mai presus de îngeri,” dacă El era a doua Persoană a dumnezeirii? Nu trebuia să ajungă mai presus, deoarece era deja mai presus de orice ființă creată, îngeri sau oameni.

La fel, de ce spune că “a moștenit un Nume,” dacă acel nume era deja al Lui din veșnicii? Nu moștenești un nume pe care deja îl ai. Nu poți moșteni un tron care deja este al tău din veșnicii, și nici o funcție pe care deja o deții de drept, din veșnicii.

Singura explicație pentru acest limbaj este aceea că Fiul etern al lui Dumnezeu a fost lovit de urgia care începuse să secere vieți în univers, a blocat legea implacabilă a morții a doua cu propria Lui viață, și astfel tronul, funcția și Numele Lui au rămas vacante.

Dumnezeu cu adevărat “a dat” pe Singurul lui Fiu. Și când “dai,” ce ai dat nu mai poți avea. Cuvântul Etern este, deocamdată, singura Ființă care a murit realmente, în tot universul. Toți ceilalți dorm, și vor fi chemați la viață din nou, pentru lămurirea definitivă a lucrurilor. Altfel, întreaga construcție bazată pe sângele ispășitor, întregul sistem ceremonial, nu au niciun sens. Sângele înseamnă viața cuiva, adică viața veșnică, pierdută pentru totdeauna. Atât și nimic mai puțin nu L-a costat pe Dumnezeu rebeliunea lui Satana, acest ucigaș “de la început.”

Domnul Isus Hristos, Ființa în care omenescul și divinitatea au fost din nou unite, salvând astfel omenirea și onorând caracterul lui Dumnezeu, a devenit moștenitorul Numelui, tronului și funcției rămase vacante prin moartea Cuvântului. Iar dacă Adam nu ar fi căzut în păcat, dacă ar fi “iubit neprihănirea și ar fi urât nelegiuirea” la fel ca Domnul Isus, el ar fi fost moștenitorul tronului, funcției și Numelui pe care Cuvântul, de bunăvoie și nesilit de nimeni, le-a părăsit spre a salva viața copiilor Săi. Doar viața Creatorului putea pune un zid de despărțire între păcătos și moartea a doua. Acestea sunt subiecte de o profunzime extremă, pe care puțini le vor aprecia acum. Odată le vom analiza cu atenție, iar cele descoperite ne vor extazia de-a lungul eternității.

Și Pavel încheie într-o notă glorioasă, citând psalmul 45:

„Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi.”

Ungerea despre care se vorbește aici este ceremonia de investire, acordarea prerogativelor regale cuiva care nu le posedă, iar Pavel spune că acestea vin prin moștenire, și că Fratele nostru mai mare este Moștenitorul tronului și Numelui rămase prin jertfa Cuvântului. Prin toate cele trei funcții ale Sale, Preot, Profet, Împărat, Hristos a avut tovarăși, adică profeții, preoții și împărații poporului ales. Dar ungerea lui este mai presus decât a tovarășilor Lui de slujbă, iar motivul este magistral explicat:

“Tu ai iubit neprihănirea, și ai urât nelegiuirea.”

Niciunul dintre tovarășii Lui de slujbă nu și-a urât viața, și nu s-a împotrivit păcatului “până la sânge,” așa cum a făcut El. Niciunul nu a iubit neprihănirea și nu a fost un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, onorând astfel ordinea divină și fundamentul întregii creații, care se bazează pe părtășia cu natura divină. Hristos a fost primul, de la căderea lui Adam, care a onorat acest scop etern al lui Dumnezeu. Ceea ce a pierdut Adam, a recuperat Hristos, și astfel a devenit Capul noii familii de oameni, și mai mult, a devenit moștenitorul Numelui și tronului universului.

Și lucrurile nu se opresc aici. Scriptura descoperă idealul înalt, pus în fața fiecărui suflet, ideal la care suntem și noi chemați: Suntem împreună moștenitori cu Hristos (Rom 8:17; Evr 11:9). Expresia corectă aici este co-moștenitori, și Sora White așa o folosește:

“Este un lucru mareț să fii un copil al lui Dumnezeu, și co-moștenitor cu Hristos. Dacă acesta este privilegiul vostru, veți cunoaște părtășia suferințelor Lui” (1 T 243).

“Așa cum Hristos a fost în lume, așa trebuie să fie și urmașii Săi. Ei sunt fiii lui Dumnezeu, și co-moștenitori cu Hristos; împărăția și stăpânirea le aparțin. Lumea nu înțelege caracterul și înalta lor chemare; ea nu percepe adopția lor în

familia lui Dumnezeu. Unirea și părtășia lor cu Tatăl și cu Fiul nu este vizibilă, iar când lumea privește umilința și starea lor modestă, nu este aparent ceea ce sunt, sau ce vor deveni ei. Ei sunt străini. Lumea nu i-a cunoscut, și nu a apreciat motivele care i-au însuflețit” (1 T 286).

A existat un tron pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, dar Ocupantul lui de drept a fost ucis prin manevrele diabolice ale unuia dintre cei mai onorați heruvimi din univers. Acesta spera să ocupe cândva acel tron, și încă nu este sigur, acum, dacă prevăzuse sau nu că manevrele lui vor duce la moartea Titularului acelui tron. Dar oricum, acesta era visul lui, indiferent de consecințe.

Vă imaginați ce explozie de ură l-a cuprins când a priceput că acel tron va fi ocupat de un membru al familiei omenești? Strigătul lui de luptă a fost: “Iată moștenitorul, veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră” (Luca 20:14). Reușise să omoare pe Titularul tronului, acum dorea să omoare și pe Moștenitor.

Această ură nu s-a stins, chiar dacă Moștenitorul i-a scăpat printre degete. Are încă la dispoziție pe co-moștenitori, pe cei cu care Moștenitorul a decis să împartă tronul. Va face tot ce se poate spre a-i împiedica să ajungă pe tronul visat de el, chiar dacă pentru aceasta va trebui să devasteze planeta.

Acesta este contextul în care va trebui dusă ultima solie de har, iar pentru o asemenea teribilă însărcinare este nevoie de oameni care iubesc neprihănirea și urăsc nelegiuirea chiar cu prețul vieții lor veșnice. Este condiția de bază pentru a ajunge co-moștenitor cu Hristos.
